

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. P-3447/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vanesi Brizić Bahun kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Denisa Radulovića iz Grižana-Belgrad, Mavrići 68, OIB: 97972996168, zastupanog po punomoćniku Matku Novincu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 13. svibnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnika Matka Novinca, odvjetnika, te punomoćnika tuženika Marka Pavlinića, odvjetnika, dana 18. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o   j e

I.   Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 2. i čl. 3. Ugovora o kreditu br. Ugovor o kreditu br. 336 40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od dana 07. lipnja 2005. godine koji su sklopili tužitelj RADULOVIĆ DENIS, Grižane, Grižane-Belgrad, Mavrići 68, OIB 97972996168, kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II.   Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Denisu Raduloviću iz Grižana-Belgrad, Mavrići 68, OIB: 97972996168, zakonske zatezne kamate na iznos od 7.291,92 EUR obračunate na iznose od:

2,77 Eura od dana 01.09.2005.godine do 06.01.2016. godine,
3,65 Eura od dana 01.10.2005.godine do 06.01.2016. godine,
3,69 Eura od dana 01.11.2005.godine do 06.01.2016. godine,
4,48 Eura od dana 01.12.2005.godine do 06.01.2016. godine,
1,93 Eura od dana 03.01.2006.godine do 06.01.2016. godine,
9,24 Eura od dana 11.11.2008.godine do 06.01.2016. godine,
14,02 Eura od dana 10.01.2009.godine do 06.01.2016. godine,
17,53 Eura od dana 10.02.2009.godine do 06.01.2016. godine,
19,13 Eura od dana 10.03.2009.godine do 06.01.2016. godine,

14,77 Eura od dana 10.04.2009.godine do 06.01.2016. godine,
15,61 Eura od dana 09.05.2009.godine do 06.01.2016. godine,
8,93 Eura od dana 09.06.2009.godine do 06.01.2016. godine,
4,01 Eura od dana 03.07.2009.godine do 06.01.2016. godine,
5,32 Eura od dana 08.08.2009.godine do 06.01.2016. godine,
7,93 Eura od dana 08.09.2009.godine do 06.01.2016. godine,
7,71 Eura od dana 08.10.2009.godine do 06.01.2016. godine,
5,08 Eura od dana 07.11.2009.godine do 06.01.2016. godine,
10,02 Eura od dana 08.12.2009.godine do 06.01.2016. godine,
13,99 Eura od dana 09.01.2010.godine do 06.01.2016. godine,
19,64 Eura od dana 05.02.2010.godine do 06.01.2016. godine,
18,36 Eura od dana 06.03.2010.godine do 06.01.2016. godine,
26,04 Eura od dana 10.04.2010.godine do 06.01.2016. godine,
24,60 Eura od dana 07.05.2010.godine do 06.01.2016. godine,
27,45 Eura od dana 08.06.2010.godine do 06.01.2016. godine,
52,04 Eura od dana 07.07.2010.godine do 06.01.2016. godine,
47,02 Eura od dana 11.08.2010.godine do 06.01.2016. godine,
62,52 Eura od dana 10.09.2010.godine do 06.01.2016. godine,
57,21 Eura od dana 08.10.2010.godine do 06.01.2016. godine,
48,64 Eura od dana 06.11.2010.godine do 06.01.2016. godine,
66,85 Eura od dana 07.12.2010.godine do 06.01.2016. godine,
91,03 Eura od dana 08.01.2011.godine do 06.01.2016. godine,
74,50 Eura od dana 08.02.2011.godine do 06.01.2016. godine,
80,93 Eura od dana 08.03.2011.godine do 06.01.2016. godine,
73,57 Eura od dana 08.04.2011.godine do 06.01.2016. godine,
74,97 Eura od dana 06.05.2011.godine do 06.01.2016. godine,
106,43 Eura od dana 01.06.2011.godine do 06.01.2016. godine,
109,56 Eura od dana 06.07.2011.godine do 06.01.2016. godine,
135,91 Eura od dana 05.08.2011.godine do 06.01.2016. godine,
122,49 Eura od dana 07.09.2011.godine do 06.01.2016. godine,
107,78 Eura od dana 08.10.2011.godine do 06.01.2016. godine,
108,55 Eura od dana 08.11.2011.godine do 06.01.2016. godine,
107,44 Eura od dana 06.12.2011.godine do 06.01.2016. godine,
114,72 Eura od dana 10.01.2012.godine do 06.01.2016. godine,
121,08 Eura od dana 08.02.2012.godine do 06.01.2016. godine,
121,99 Eura od dana 08.03.2012.godine do 06.01.2016. godine,
117,70 Eura od dana 06.04.2012.godine do 06.01.2016. godine,
120,71 Eura od dana 08.05.2012.godine do 06.01.2016. godine,
122,79 Eura od dana 09.06.2012.godine do 06.01.2016. godine,
119,47 Eura od dana 10.07.2012.godine do 06.01.2016. godine,
120,43 Eura od dana 07.08.2012.godine do 06.01.2016. godine,
117,95 Eura od dana 07.09.2012.godine do 06.01.2016. godine,
112,58 Eura od dana 06.10.2012.godine do 06.01.2016. godine,
118,53 Eura od dana 07.11.2012.godine do 06.01.2016. godine,
121,42 Eura od dana 11.12.2012.godine do 06.01.2016. godine,
119,43 Eura od dana 10.01.2013.godine do 06.01.2016. godine,
108,39 Eura od dana 08.02.2013.godine do 06.01.2016. godine,
117,90 Eura od dana 09.03.2013.godine do 06.01.2016. godine,
118,80 Eura od dana 08.05.2013.godine do 06.01.2016. godine,

115,17 Eura od dana 11.05.2013.godine do 06.01.2016. godine,
103,70 Eura od dana 11.09.2013.godine do 06.01.2016. godine,
103,47 Eura od dana 11.09.2013.godine do 06.01.2016. godine,
106,38 Eura od dana 11.09.2013.godine do 06.01.2016. godine,
111,00 Eura od dana 11.09.2013.godine do 06.01.2016. godine,
110,75 Eura od dana 11.09.2013.godine do 06.01.2016. godine,
114,19 Eura od dana 11.09.2013.godine do 06.01.2016. godine,
116,57 Eura od dana 16.01.2014.godine do 06.01.2016. godine,
119,27 Eura od dana 16.01.2014.godine do 06.01.2016. godine,
123,30 Eura od dana 24.04.2014.godine do 06.01.2016. godine,
126,81 Eura od dana 24.04.2014.godine do 06.01.2016. godine,
125,68 Eura od dana 24.04.2014.godine do 06.01.2016. godine,
121,80 Eura od dana 22.07.2014.godine do 06.01.2016. godine,
120,57 Eura od dana 22.07.2014.godine do 06.01.2016. godine,
121,14 Eura od dana 22.07.2014.godine do 06.01.2016. godine,
125,56 Eura od dana 11.09.2014.godine do 06.01.2016. godine,
129,28 Eura od dana 23.10.2014.godine do 06.01.2016. godine,
128,52 Eura od dana 23.10.2014.godine do 06.01.2016. godine,
130,28 Eura od dana 24.10.2014.godine do 06.01.2016. godine,
133,94 Eura od dana 01.01.2015.godine do 06.01.2016. godine,
132,67 Eura od dana 20.03.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,04 Eura od dana 20.03.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,05 Eura od dana 20.03.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,06 Eura od dana 13.05.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,07 Eura od dana 11.06.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,08 Eura od dana 24.07.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,09 Eura od dana 24.07.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,11 Eura od dana 18.08.2015.godine do 06.01.2016. godine,
133,12 Eura od dana 19.09.2015.godine do 06.01.2016. godine,

i to do 31. prosinca 2007. godine prema stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 76/96, 72/02 i 153/04), za razdoblje od 01. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se tužitelj s dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 7.291,92 eur i sa zahtjevom da mu se na pojedine iznose iz točke II. dosudi zakonska zatezna kamata tekuća od 07. siječnja 2016. godine pa do isplate.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, da tužitelju Radulović Denisu, Grižane, Grižane-Belgrad, Mavrići 68, OIB 97972996168, s osnove razlike nedospjelog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015.g. isplati iznos od 5.709,34 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01. listopada 2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine pa do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, sve u roku 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

V. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 2.025,96 eur, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su dana 07. lipnja 2005. godine prednik tuženika kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili Ugovor o kreditu broj 336-40/2005, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 100.400,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Člankom 2. Ugovora o kreditu tuženik je odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 100.400,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize tuženika na dan korištenja kredita. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su sukladno čl. 3. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 607,88 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja. Dana 07. siječnja 2016. godine ugovorne strane su sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu br. 336 40/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, potvrđen od strane javnog bilježnika Velibora Panjkovića iz Rijeke pod brojem OV-2582/2016 dana 28. siječnja 2016. godine kao javnobilježnički akt. Navedenim Dodatkom su stranke izvršile konverziju Ugovora o kreditu br. 336 40/2005. Tužitelj se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.

godine te odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-221/2018 te Direktivom vijeća Europe 93/2013/EEZ od 05. travnja 1993. godine. Navodi kako je tužitelj sklopio Dodatak Ugovoru o kreditu, međutim isti samim sklapanjem Dodatka postojećeg ugovora i konvertiranjem svoje obveze iz CHF u EUR nije izgubio pravni interes za pokretanjem predmetnog postupka. Prema tome i samim odredbama ZOO jasno je propisano kako samom konverzijom ugovora ništetna odredba ne može postati pravovaljana, već moraju biti ispunjene zakonske pretpostavke iz čl. 325. ZOO, a koje u ovom slučaju nisu ispunjene. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u Euro na način da se položaj potrošača u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u Eurima. Tužitelj potražuje i razliku u neotplaćenju glavnice koju je tuženik obračunao prilikom provedbe konverzije. Naime, tužitelj ističe da bi od potpisa Ugovora o kreditu pa do 30. rujna 2015. glavnica u CHF bila daleko manja da nije bilo drastičnog porasta tečaja i povećanja kamatne stope radi čega su sve izvršene uplate na ime kredita najvećim dijelom iskorištene za podmirivanje tako nastalog povećanja anuiteta, pa sukladno tome kada je došlo do konverzije kredita tužitelj je praktički bio na početku otplate svoje glavnice čime je od sklapanja kredita do konverzije došlo do bitnog poremećaja u strukturi samih anuiteta, te se glavnica minimalno smanjivala, pa sukladno tome napravljena konverzija ne može biti pravedna imajući gore sve u vidu i jer se, radi povećanja kamatnih stopa i povećanja tečaja CHF, podizala visina anuiteta i mijenjala se struktura unutar samog anuiteta u korist kamata na štetu glavnice, pa konverzijom tužitelj zasigurno nije mogao biti oštećen. Preostala nedospjela glavnica konvertirana u EUR na datum 30.09.2015. godine, primjenjujući iste ugrađene parametre kao i kod izvornog kredita u CHF te dinamiku uplata Korisnika kredita tijekom cijelog razdoblja do datuma primjene konverzije, iznosila je 38.181,03 EUR. Prema izračunu Banke na datum 30.09.2015. godine preostala nedospjela glavnica iznosi 41.839,59 EUR, što predstavlja preplaćenu razliku od 3.658,56 EUR / 27.656,42 kn.

2. Stoga tužitelj predlaže donošenje presude kojom će se naložiti tuženiku isplatiti tužiteljici na ime preplaćene valutne klauzule iznos od 7.071,68 eur te na ime preplaćene glavnice prilikom konverzije iznos od 3.658,56 eur, sve sa pripadajućom zateznom kamatom i troškovima postupka.

3. Podneskom od 24. rujna 2024. godine tužitelj je uredio tužbeni zahtjev na način da je sukladno nalazu i mišljenju vještaka zatražio isplatu iznosa od 7.299,99 eur na ime preplaćene valutne klauzule, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na svaki pojedini mjesečni iznos od dospijeća pa do isplate, te iznosa od 5.709,34 eur na ime preplaćene glavnice prilikom konverzije, sa zateznom kamatom od 01. listopada 2015. godine do isplate, uz naknadu troškova postupka.

4. Podneskom od 01. travnja 2026. godine tužitelj je uredio svoj zahtjev potražujući isplatu iznosa od 7.291,92 eur na ime preplaćene valutne klauzule, dok je u preostalom dijelu zahtjev ostao neizmijenjen.

5. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, kao i osnovu i tijek zateznih kamata, te predlaže da sud odbije predmetni tužbeni zahtjev iz sljedećih razloga: tužitelj je prihvatio ponudu izračuna konverzije

sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) (dalje u tekstu: ZID ZPK/15). Tuženik osporava tužiteljevo svojstvo potrošača te ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja. Nadalje navodi da je potraživanje tužitelja zastarjelo, a odredbe ugovora o valutnoj obvezi nisu ništetne. Ističe kako su se uvjeti na tržištu naknadno nepredvidivo izmijenili i bili su rezultat izvanrednih okolnosti za koje tuženik nije odgovoran niti je za njih mogao znati niti je na njih mogao utjecati. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u povodu kolektivne tužbe pod poslovnim brojem P-1401/2012 (dalje: Presuda) ne obvezuje sud u ovom postupku pokrenutom zbog navodnog stjecanja bez osnove. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u povodu kolektivne tužbe pod poslovnim brojem P-1401/2012 ne obvezuje Sud u ovom postupku u kojem je izvršena konverzija ugovora o kreditu sukladno ZID ZPK/15. Također, da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Tuženik ističe kako po Ugovoru o kreditu postoji uvijek jedna glavnica koju je korisnik kredita dužan vratiti banci kao kreditoru.

6. Tuženik se podneskom od 14. listopada 2024. godine usprotivio preinaci tužbe na način kako je to tužitelj izvršio podneskom od 24. rujna 2024. godine te 01. travnja 2026. godine, jer je povećao zahtjev u odnosu na konvertiranu glavicu.

7. U tijeku postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu broj 336-40/2005, Aneks uz ugovor o kreditu, početni otplatni plan, obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu, popis svih uplata, knjigovodstvenu karticu, pregled prometa za klijenta, provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću za Darfin d.o.o., izvršen je uvid u realizirani otplatni plan, pisano očitovanje stalnog sudskog vještaka, te je proveden dokaz saslušanjem stalnog sudskog vještaka i tužitelja.

8. Sud nije proveo dokaz saslušanjem predloženog javnog bilježnika, jer se saslušanjem istog ne može utvrditi obaviještenost potrošača prije sklapanja konkretnog ugovora.

9. Naime, javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti parametre promjene kamatne stope ili rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka koji nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom zakonodavnom okviru.

10. Tuženik bi eventualno mogao predložiti da se na okolnost obavijesti koje su dane određenom potrošaču, prije sklapanja konkretnog ugovora, sasluša njegov zaposlenik koji je sudjelovao u sklapanju tog ugovora, međutim, u konkretnom slučaju tuženik to nije učinio, već je odustao od predloženog saslušanja svjedoka Senada Serdarevića.

11. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan.

12. Sud je prihvatio preinaku tužbe na način kako je to tužitelj izvršio podnescima od 24. rujna 2024. i 01. travnja 2026. godine, obzirom je isto bilo svrsishodno za konačno rješenje spora između stranaka te se stoga radi o situaciji iz čl. 190. st. 2. ZPP-a.

13. Među strankama nije sporno da je dana 07. lipnja 2005. godine sklopljen među strankama Ugovor o kreditu broj 336-40/2005, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 100.400,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti.

14. Nadalje, nije sporno da je između stranaka dana 07. siječnja 2016. godine sklopljen Aneks ugovoru o kreditu kojim se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

15. Prvenstveno je sporno da li tužitelj ima status potrošača te da li mu, s obzirom na sklopljeni Dodatak br. 1. ugovoru o kreditu, pripada pravo na podnošenje tužbenog zahtjeva kojim traži utvrđenje ništetnosti osnovnog Ugovora o kreditu, odnosno pojedinih odredbi tog Ugovora, te, ako mu to pripada, da li mu temeljem stjecanja bez osnove pripada pravo tražiti isplatu kao posljedicu ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi, te visina zahtjeva.

16. Prema odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Budući je iz samog Ugovora o kreditu jasno da je isti zaključio tužitelj kao fizička osoba i nema nigdje podatka o tome da bi kredit bio namijenjen bilo kakvoj poduzetničkoj djelatnosti, to je utvrđeno da tužitelj ima svojstvo potrošača.

17. Isto proizlazi i iz iskaza tužitelja, koji je sud prihvatio kao životan i uvjerljiv, te je utvrđeno da mu je predmetni kredit bio potreban radi rješavanja stambenog pitanja njegove obitelji. Prije odlaska u banku vidio je da kredit sa valutom CHF ima najpovoljniju kamatu, ali ipak je prilikom dolaska u banku tražio kredit u eurima. Međutim, oni su mu ponudili kredit u CHF i objasnili mu kako se radi o povoljnijem kreditu. Stoga se odlučio za takav kredit. U banci ga nisu upozoravali na bilo kakve opasnosti vezane uz valutu CHF. Kasnije je taj kredit konvertirao. Ugovor o kreditu je pripremila banka. On je taj Ugovor pročitao. Nije imao mogućnost pregovaranja oko pojedinih stavaka u Ugovoru. Početna rata je iznosila 2.900,00 kn, da bi 2008. godine skočila na preko 5.000,00 kn. Prilikom sklapanja Aneksa ugovora, kojim je kredit konvertiran, nije se ničega odrekao. Nekretninu koja je kupljena sredstvima kredita nije iznajmljivao. Mjesečna rata nakon konverzije u eur iznosila je oko 530,00 eur.

18. Stoga je utvrđeno da tužitelj ima status potrošača u ovom postupku.

19. Osim toga, da je i sam tuženik smatrao da tužiteljica ima status potrošača proizlazi i iz činjenice da je sa tužiteljem sklopio Dodatak br. 1. ugovoru o kreditu, obzirom je to pravo propisano odredbama čl. 19.a. i čl. 19.b. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15, dalje: ZID ZPK/15) pridržano samo za potrošače.

20. Uz to valja navesti kako je u skladu sa pravnim shvaćanjem izraženim u odluci Vrhovnog suda RH Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. godine teret dokaza da tužitelji nisu potrošači na tuženiku, a ne na tužitelju, pa posljedično navedenom tuženik nije ni dokazao tu činjenicu.

21. U svezi s pitanjem valjanosti i pravnim učincima sporazuma o konverziji sklopljenog na osnovi ZID ZPK/15 izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu broj Gos-1/2019 rješenjem od 4. ožujka 2020.: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15) ima pravne učinke i valjan

je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“

22. Nadalje, Vrhovni sud u obrazloženju zauzetog pravnog shvaćanja ističe da je ZID ZPK/15 poseban zakon (*lex specialis*) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 11/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje: ZOO/05), te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, kao i da ne mogu opća pravila ZOO/05 o nišetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK/15 o konverziji, dovesti do nišetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji pod pretpostavkom da je sporazum sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK/15.

23. Posebice glede postojanja, odnosno nepostojanja pravnog interesa za zahtjeve da se utvrde nišetnima pojedine odredbe ugovora o kreditu prethodno vezanih uz CHF, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti nišetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima.

24. U odlukama broj: Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022. i Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. Vrhovni sud Republike Hrvatske istakao je kako su sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora pa je neprihvatljivo pravno shvaćanje da osnovni ugovor o kreditu nije postojao, jer je vrijedio i imao sve pravne posljedice kao i kod korisnika kredita koji nisu sklopili dodatak osnovnom ugovoru o kreditu i proveli konverziju. Čak i kad bi se uzelo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo nikakvih zapreka za utvrđenje nepoštenim i nišetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

25. U rješenju Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022. Vrhovni sud Republike Hrvatske navodi kako sklapanje dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 102/15 – dalje: ZIDZPK/15) ne gubi se pravo na potraživanje preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

26. Za ukazati je i na stajališta suda Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) u presudama OTP Bank and OTP Faktornig od 20. rujna 2018., C-51/17, EU:C:2018:750 i Dunai od 14. ožujka 2019., C-118717, EU:C:2019:207 u kojima ESLJP izražava slijedeći pravni stav: - u pogledu kogentnih odredbi nacionalnog prava koje po sili zakona zamjenjuju u cijelosti ili dijelom nepoštene ugovorne odredbe, ESLJP svoja stajališta temelji na povezanom tumačenju članka 1. stavak 2. i članka 6. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ. Prema članku 1. stavak 2. Direktive, odredbe koje su dio sadržaja ugovora na temelju kogentnih normi nacionalnog prava isključene su iz materijalnog polja primjene Direktive. To ne isključuje primjenu Direktive na ostale ugovorne odredbe, kao i na onaj dio sporne odredbe koji nije izmijenjen kogentnom normom. ESLJP smatra da takva nacionalna odredba nije protivna članku 6. stavak 1. Direktive uz uvjet da ne

isključuje pravo i obvezu nacionalnoga suda da i takve ugovorne odredbe podvrgava testu nepoštenosti iz članka 3. stavak 1. Direktive te ih proglašni ništetnima, - ako je usprkos zakonskoj intervenciji "preživjela" odredba o preuzimanju tečajnog rizika od strane potrošača nacionalni je sud, iako ne može ispitivati nepoštenost odredbe o primjeni tečaja narodne banke (jer je ta odredba u ugovor umetnuta na temelju kogentne zakonske norme), i dalje je dužan ispitivati nepoštenost onoga aspekta ugovornih odredbi koje rizik promjene tečaja prebacuju na potrošača, a koje ovom zakonskom intervencijom nisu uklonjene iz ugovora, - cilj zakonske intervencije o konverziji je ukloniti iz ugovora ništetnu odredbu o tečajnoj razlici i osnažiti ugovor, što je u skladu s ciljevima iz članka 6. stavak 1. Direktive da se ugovor u načelu održi na snazi uklanjanjem ništetne odredbe. Članak 7. stavak 1. Direktive ne sprječava države članice da zakonskom odredbom uklone nepoštenu odredbu iz ugovora, no pritom zakonodavac mora poštovati zahtjeve iz članka 6. stavak 1. Direktive, odnosno činjenica uklanjanja nepoštenih odredbi iz ugovora putem zakona kako bi se ugovor održao na snazi, ne može rezultirati smanjenjem zaštite zajamčene potrošačima. Stoga ESLJP upućuje nacionalni sud da provjeri omogućava li navedeni nacionalni zakon ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nije postojala, osobito ostvarivanjem prava na povrat koristi koju je trgovac stekao na temelju nepoštenih odredbi.

27. Nadalje, neosnovani su navodi o zastari utužene tražbine. Naime, postavljeni tužbeni zahtjev u predmetnoj parnici predstavlja restitucijski zahtjev iz odredbe čl.323.st.1. ZOO/05, pa slijedom toga rok zastare za predmetnu tražbinu iznosi pet godina (opći rok zastare), s tim da zastara te tražbine ne počinje teći prije nego što je utvrđena ništetnost ugovora ili neke njegove ugovorne odredbe, što je u skladu i sa pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH glede pitanja zastare restitucijskih zahtjeva. Pri tome, treba reći da navedeno pravno shvaćanje u potpunosti koincidira i sa najnovijim pravnim shvaćanjima izraženim u odlukama Suda EU donesenim u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19, prema kojima potrošač koji je sklopio zajam izražen u stranoj valuti i nije bio svjestan nepoštenosti ugovorne odredbe uključene u taj ugovor o zajmu, ne može biti izložen roku zastare za povrat iznosa plaćenih na temelju te ugovorne odredbe. Polazeći od navedenog u svim predmetima u kojima se, na temelju čl.502.c. ZPP-a, primjenjuje pravno shvaćanje iz presude donesene u sporu po kolektivnoj tužbi, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu – jer je tek sa donošenjem tih presuda potrošač stekao saznanje o nepoštenosti a time i o ništetnosti tih ugovornih odredbi. To nadalje znači da rok zastare o tražbini preplate s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u odnosu na tuženika počinje teći od 14. lipnja 2018. godine.

28. Predmetna tužba u ovom postupku podnesena je 12. svibnja 2023. godine, pa s obzirom na prethodno navedeno, tražbina tužiteljice utužena u ovoj parnici nije zastarjela, jer do njenog pokretanja nije istekao rok zastare od pet godina.

29. Stoga je u nastavku bilo potrebno utvrditi da li su u Ugovoru o kreditu koji je sklopljen između tužitelja i tuženika dana 07. lipnja 2005. godine, ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

30. U odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. godine donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik (kao jedna od banaka) u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

31. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. godine donio presudu poslovni broj Rev-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

32. Nadalje, u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula):

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine preinačio prvostupanjsku presudu i odbio ovaj dio tužbenog zahtjeva,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj Rev-249/14-2 od 09. travnja 2015. godine potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva,

- Ustavni sud Republike Hrvatske je odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. godine ukinuo presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je odbijen zahtjev upravljen na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Rev-575/16-5 od 3. listopada 2017. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike

Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu,

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. godine donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica CHF.

33. Prema odredbi čl. 502.c. Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a. st. 1. navedenog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Riječ je u konkretnom slučaju dakle o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to samo u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni.

34. Nadalje, i prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštitite potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Kako se u konkretnom slučaju tužitelj dakle poziva upravo na pravno utvrđenje iz rečene presude kojom je utvrđeno da je tuženik povrijedio prava tužitelja kao potrošača i ujedno korisnika kredita, a u kojima je koristio ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovarao promjenjivost kamatne stope, a da nije tužitelja u cijelosti informirao o parametrima bitnim za donošenje takve odluke o promjeni kamatne stope, te takve odredbe ugovora utvrđuje ništetnim, to je nepotrebno posebno analizirati tvrdnje tuženika o razlozima promjene kamatne stope, odnosno o kriterijima i parametrima koji su utjecali na takvu promjenu, uz okolnost da je Trgovački sud u Zagrebu u navedenoj odluci takve odredbe ugovora, odnosno takvu praksu u ugovorima o kreditu, pravomoćno već utvrdio ništetnim.

35. Na tvrdnju tuženika da stranke nisu sklopile ugovor o kreditu s fiksnom kamatnom stopom valja reći kako je već u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je utvrđeno da su ugovorne odredbe koje je tuženik sklapao s korisnicima kredita (potrošačima), uključujući i tužitelja, a u kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, bile uočljive (jer su bile jasno istaknute u ugovoru) i jasne (jer je u njima jasno naznačeno da se radi o promjenjivoj kamatnoj stopi) ali nisu bile razumljive potrošačima jer je terminologija koja je korištena visoko stručna što je dovelo do ništetnosti tih odredbi.

36. Pozivanje tuženika na odredbe svojih Općih akata nije osnovano, jer takvi akti tuženika kao kreditora kojima ona definira povećanje kamatne stope i način obračuna kamate, kao stručni akti možda i jesu razumljivi osobama s ekonomskim obrazovanjem i znanjima ali nedvojbeno nisu razumljivi prosječnom

potrošaču pa tako ni tužitelju. Stoga je tuženik kao kreditor, u skladu s osnovnim načelima obveznog prava, bio dužan prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, informirati tužitelja na način koji je jasan i razumljiv prosječnom potrošaču koji nema ekonomsku naobrazbu, o smislu i sadržaju odredbi o primjenjivoj kamatnoj stopi te parametrima o kojima ovisi njezina visina u budućem razdoblju vraćanja kredita, što tuženik u konkretnom slučaju nije učinio.

37. Valutna klauzula je zaštitna klauzula kojoj je svrha osigurati jednaku vrijednost ispunjenja činidbe i protučinidbe u slučaju inflacije, što znači da osigurava kreditoru da broj novčanih jedinica koje će potrošač plaćati kako će anuiteti dospijevati, bude po svojoj stvarnoj vrijednosti jednaka vrijednosti novčanih jedinica u trenutku isplate kredita potrošaču, a sve to kako bi se ispoštovalo jedno od temeljnih načela ugovornih odnosa – načelo jednake vrijednosti činidaba. Valutna klauzula nije određeni iznos novčanih sredstava koje je banka isplatila potrošaču, međutim kao zaštitna klauzula koja se veže na novčani iznos koji je isplaćen neodvojivo je povezana i direktno utječe na visinu mjesečnih anuiteta u kojima se kredit vraća, a kao takva sastavni je dio novčanog iznosa čija visina varira ovisno o tečaju CHF, čime se vrijednost potrošačeve ugovorne obveze izračunava temeljem ugovornog tečaja naspram kune na dan plaćanja svakog pojedinačnog mjesečnog anuiteta, pa visina glavnog predmeta ugovora - novčanog iznosa koji je kreditor isplatio potrošaču, izravno ovisi o promjeni tečaja.

38. Sukladno navedenom to znači da prilikom sklapanja ugovora potrošaču moraju biti priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaj na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti, osobito, ukupnu cijenu svog zajma. To, uz ostalo, uključuje informiranje o tome da snosi rizik od pada valute od kojih ostvaruje dohodak, što može ugroziti mogućnost vraćanja zajma, s time da se pritom traži od pružatelja usluge da utvrdi moguće promjene tečaja i tim povezane rizike zajma u stranoj valuti.

39. Pritom nije dostatno da su odredbe tužitelju kao osobi prosječnog potrošača koja je razumno dobro informirana i razumno pažljiva i oprezna, kako to navodi tuženik, samo gramatički razumljive, nego i to da ekonomske posljedice te odredbe moraju biti jasne prosječnom potrošaču. Kad pročita tekst ugovora nije dovoljno da potrošač samo razumije da, primjerice, tečaj valute može varirati gore ili dolje, nego da stvarni učinci moraju biti jasni prosječnom potrošaču. Dakle, potrošač mora biti svjestan mogućnosti dizanja ili padanja vrijednosti strane valute, a taj rizik promjene tečaja mora biti jasan i potrošač mora biti jasno upoznat s time da snosi financijski teret tog rizika i to bez ograničenja. Stoga banka kao pružatelj usluge mora iznijeti moguće promjene deviznog tečaja i rizike svojstvene uzimanju zajma u stranoj valuti, pa potrošač mora imati stvarnu mogućnost upoznati se sa svim odredbama ugovora, jer pravodobna informacija pružena pri sklapanju ugovora o ugovornim odredbama i posljedicama navedenog sklapanja za potrošača je od temeljne važnosti kako bi donio odluku o tome hoće li se ugovorno vezati uz pružatelja usluge ili prodavatelja robe postupajući po odredbama koje je ovaj prethodno sastavio.

40. Tužene banke nisu na transparentan način informirale potrošače da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR i kod ove odredbe vrijedi pretpostavka da se o njoj nije pregovaralo, jer suprotno tuženik nije dokazao. Smatra se da se o pojedinoj odredbi pojedinačno pregovaralo ako

je potrošaču omogućeno da intervenira u unaprijed formulirani govor, a on to ne prihvati ili ako je potrošaču omogućeno da prihvati određenu odredbu ili ne, pa se onda smatra da je postojala mogućnost potrošača da utječe na sadržaj ugovora. Tuženik mora dokazati da je potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj odredbe ugovora definiran od strane trgovca, s posljedicom da je trgovac pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, a što u konkretnoj situaciji nije slučaj.

41. Stoga, a kako su odredbe koje su se odnosile na valutnu klauzulu bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženice, da se o tim odredbama s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, da on nije imao utjecaj na njihov sadržaj, te da je tim odredbama, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju kao potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, iz čega proizlazi da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika, slijedom čega je takva odredba ništava, sukladno odredbama navedenih zakona o zaštiti potrošača i rečene odluke povodom tužbe za kolektivnu zaštitu.

42. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj kao potrošač i slabija ugovorna strana imala utjecaja na sadržaj ugovora u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula vezano uz valutu CHF, niti je dokazao da je tužitelja prije i tijekom sklapanja ugovora obavijestio te informirao o rizicima vezano uz valutu CHF ili pak parametrima o kojima ovisi promjena tečaja.

43. Slijedom navedenog, spomenutom kolektivnom tužbom, za koju odluku Visokog trgovačkog suda je ovaj sud vezan, kao što je to ranije obrazloženo, sud nalazi utvrđenim osnov tužbenog zahtjeva, koji se ogleda u činjenici da je tuženik, iskoristivši činjenicu da nije bilo propisa koji mu je to nalagao, kao banka tužitelju kao potrošaču nametnuo ugovorne odredbe koje potrošača stavljaju u neravnopravni položaj, pa su te odredbe uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a što je u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja, zbog čega je valjalo utvrditi ništetnim one odredbe koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF te odlučiti kao u izreci pod točkom I.

44. Prema odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

45. Iz navedenog proizlazi da bi tužitelju temeljem utvrđene djelomične ništetnosti Ugovora o kreditu pripadalo pravo na povrat onog što je isplatio na temelju ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF.

46. Radi utvrđivanja visine potraživanja provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću za Darfin d.o.o., koji je u svom

nalazu i mišljenju naveo da ukupna razlika između kamata u anuitetima s osnove promjena kamatne stope za koje je Nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 10.869,95 CHF odnosno kunska protuvrijednost iznosi 58.327,21 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 7.741,39 EUR. Ukupna razlika s osnove valutne klauzule, za koje je Nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 55.001,99 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 7.299,99 EUR. Ukupno zatezne kamate na više plaćene iznose kamata zbog promjene kamatne stope do dana konverzije iznose 4.805,14 EUR. Ukupno zatezne kamate na više plaćene iznose anuiteta zbog promjene tečaja do dana konverzije iznose 2.174,25 EUR. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa i tečaja na dan dospijeća u odnosu na iznos preostale glavnice prema početnom otplatnom planu primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 43.017,00 HRK, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 5.709,34 EUR. a) Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije 30.09.2015. prema izračunu konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku iznosi 41.839,59 EUR što u kunsjoj protuvrijednosti po tečaju Banke na dan konverzije iznosi 319.605,60 HRK. b) Iznos preostale glavnice prema početnom otplatnom planu primjenom ugovorene kamatne stope i tečaja na dan isplate kredita iznosi 58.499,57 CHF što u kunsjoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan isplate kredita iznosi 276.588,60 HRK. c) Razlika između iznosa 319.605,60 HRK i iznosa 276.588,60 HRK je 43.017,00 HRK. 5. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju člankom 19.c propisan je način izračuna konverzije kredita. Prilikom izrade simuliranog otplatnog plana u EUR za određivanje iznosa početne glavnice u EUR uzeta je početno odobrena glavnica kredita u CHF po primijenjenom tečaju na dan isplate kredita za CHF čime je dobiven iznos kunske protuvrijednosti početno odobrene glavnice kredita, na tako dobiven iznos kunske protuvrijednosti početno odobrene glavnice kredita primijenjen je EUR tečaj iste vrste važeći na dan isplate kredita te je tako dobivena početno odobrena glavnica kredita u EUR. Konverzijom kredita iz valutne klauzule u CHF u valutnu klauzulu u EUR su u izračun konverzije uzete sve uplate tužitelja. Iznos preplate koju tužitelj potražuje u ovom postupku također polazi od tih istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF. Prema izračunu konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku (list 36 spisa) utvrđena je preplata tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR, na dan 30.09.2015. iznosi 4.322,36 HRK, odnosno eurska protuvrijednost prema fiksnom tečaju iznosi 573,68 EUR. S obzirom na odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju člankom 19.c kojim je propisan način izračuna konverzije kredita i primjenu EUR-skih kamatnih stopa na kredite koji su viši od CHF kredita nije moguće utvrđenu preplatu po Dodatku ugovora podijeliti na preplatu po osnovi promjenjive kamatne stope i na valutu. Prilikom izračuna preplate po konverziji nisu uzete u obzir zakonske zatezne kamate na više uplaćene iznose od plaćanja do dana konverzije.

47. Stalni sudski vještak u svom očitovanju navodi kako su navodi tuženika koji su sadržani u podnesku pravne prirode na koje se vještak financijske struke ne može očitovati. Uz pravna pitanja, tuženik je dostavio i simulaciju izračuna, naime u usporedbi sa Nalazom i mišljenjem vještaka, simulirani plan se razlikuje u dijelu kada je tuženik za anuitete koji dospijevaju 30.09.2013. i 31.10.2014.

primijenio tečaj na dan uplate koja je izvršena prije dana dospijeća, a u Nalazu je primijenjen tečaj na datum dospijeća. U tom dijelu je nastala razlika u odnosu na prvotno izrađeni plan, te sukladno navedenome vještak dostavlja ispravak u tom dijelu. Ukupna razlika između kamata u anuitetima s osnove promjena kamatne stope za koje je Nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 10.869,95 CHF odnosno kunska protuvrijednost iznosi 58.318,74 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 7.740,23 EUR. Ukupna razlika s osnove valutne klauzule, za koje je Nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 54.940,99 kn, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 7.291,92 EUR. Ukupno zatezne kamate na više plaćene iznose kamata zbog promjene kamatne stope do dana konverzije iznose 4.804,95 EUR. Ukupno zatezne kamate na više plaćene iznose anuiteta zbog promjene tečaja do dana konverzije iznose 2.173,89 EUR. Ukupna razlika iznosa preostale glavnice prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa i tečaja na dan dospijeća u odnosu na iznos preostale glavnice prema početnom otplatnom planu primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 43.017,00 HRK, odnosno eurska protuvrijednost iznosi 5.709,34 EUR. a) Iznos preostale glavnice prema konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije 30.09.2015. prema izračunu konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku iznosi 41.839,59 EUR što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju Banke na dan konverzije iznosi 319.605,60 HRK. b) Iznos preostale glavnice prema početnom otplatnom planu primjenom ugovorene kamatne stope i tečaja na dan isplate kredita iznosi 58.499,57 CHF što u kunskoj protuvrijednosti po tečaju HNB-a na dan isplate kredita iznosi 276.588,60 HRK. c) Razlika između iznosa 319.605,60 HRK i iznosa 276.588,60 HRK je 43.017,00 HRK. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju člankom 19.c propisan je način izračuna konverzije kredita. Prilikom izrade simuliranog otplatnog plana u EUR za određivanje iznosa početne glavnice u EUR uzeta je početno odobrena glavnica kredita u CHF po primijenjenom tečaju na dan isplate kredita za CHF čime je dobiven iznos kunske protuvrijednosti početno odobrene glavnice kredita, na tako dobiven iznos kunske protuvrijednosti 18 početno odobrene glavnice kredita primijenjen je EUR tečaj iste vrste važeći na dan isplate kredita te je tako dobivena početno odobrena glavnica kredita u EUR. Konverzijom kredita iz valutne klauzule u CHF u valutnu klauzulu u EUR su u izračun konverzije uzete sve uplate tužitelja. Iznos preplate koju tužitelj potražuje u ovom postupku također polazi od tih istih stvarnih uplata tužitelja za podmirenje obveze za anuitete u CHF. Prema izračunu konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku (list 36 spisa) utvrđena je preplata tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR, na dan 30.09.2015. iznosi 4.322,36 HRK, odnosno eurska protuvrijednost prema fiksnom tečaju iznosi 573,68 EUR. S obzirom na odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju člankom 19.c kojim je propisan način izračuna konverzije kredita i primjenu EUR-skih kamatnih stopa na kredite koji su viši od CHF kredita nije moguće utvrditi preplatu po Dodatku ugovora podijeliti na preplatu po osnovi promjenjive kamatne stope i na valutu. Prilikom izračuna preplate po konverziji nisu uzete u obzir zakonske zatezne kamate na više uplaćene iznose od plaćanja do dana konverzije.

48. Povodom prigovora tuženika proveden je dokaz saslušanjem stalnog sudskog vještaka, koji je u svom iskazu naveo da u cijelosti ostaje kod svog nalaza i mišljenja te kod očitovanja od 05. veljače 2026. godine.

49. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka, obzirom je isti izrađen objektivno, jasno i stručno, na temelju relevantne dokumentacije te je stalni sudski vještak svojim pisanim očitovanjem otklonio prigovore tuženika.

50. Međutim, s obzirom da su stranke 07. siječnja 2016. sklopile Aneks ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u Eur, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom eurskom kreditu, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

51. Pritom se ne može prihvatiti shvaćanje da je eurski kredit trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, s obzirom da je navedeno provedeno u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK, a koji Zakon je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio je spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

52. Dakle, tražbina tužitelja na povrat preplaćenih svota po osnovi ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, budući da je zaključila Dodatak na temelju odredbi ZID ZPK i posljedično izvršenoj konverziji u skladu sa ZID ZPK, je podmirena jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita i na taj je način obveza kreditora na povrat tih svota prestala. Sklapanjem Dodatka sukladno odredbi čl. 160. st. 1. ZOO, a prema odredbama ZID ZPK tužitelj je restituiran za nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli, koje su sadržane u osnovnom ugovoru o kreditu, jer ga, s jedne

strane, te odredbe ne obvezuju, a s druge strane, isplate koje je na temelju njih učinio, vraćene su u njegovu imovinu na način da su iskorištene za njegov račun, u ispunjenju valjane obveze preuzete Dodatkom, pa mu ne pripadaju isplate koje se traže tužbom u odnosu na glavnicu.

53. Sklapanjem Aneksa na način propisan odredbama čl. 19.c ZID ZPK osiguran je povrat stečene koristi kreditora kao banke putem korištenja uplata potrošača (tužitelja) za namirenje dospjelih i budućih obroka kredita u EUR-u koji je zamijenio kredit u CHF do čega je došlo na temelju informativnog pristanka potrošača kojemu su bile poznate sve posljedice konverzije i na koju je tužitelj kao korisnik kredita slobodno pristao.

54. Naime, Aneksom ugovora o kreditu stranke su suglasno utvrdile da se preplata koristi za sukcesivno namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR sve dok se u potpunosti ne iskoristi.

55. Na taj je način valjano prestala obveza tuženika za povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene valutne klauzule, a koja bi proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO-a) i ti više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika.

56. Slijedom navedenog, tražbina tužitelja za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi Ugovora o kreditu je podmirena, jer su i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita.

57. Stoga je valjalo tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu glavnice odbiti i odlučiti kao u izreci pod točkom III.

58. Odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je banka, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužna vratiti zatezne kamate na preplaćene iznose od dana stjecanja svakog pojedinog mjesečnog iznosa preplaćenog na ime jednostrano promjenjive redovne kamate i valutne klauzule u CHF, jer je nesavjesna ugovorna strana koja je koristila nepoštene ugovorne odredbe, a sve na način kako je to naprijed navedeno.

59. Tužitelj je tužbom zatražio i zatezne kamate pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do isplate, što u sebi uključuje i razdoblje do provedene konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači, pa je u tom dijelu opravdano djelomično prihvatiti tužbeni zahtjev na temelju općeg propisa, ZOO-a, na čiju primjenu upućuje odredba članka 4. ZZP-a. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeca svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

60. Vrhovni sud Republike Hrvatske na 7. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 13. i 20. prosinca 2022. donio pravno shvaćanje o pravnim učincima sporazuma o konverziji koje glasi: „Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15 – dalje: ZID ZPK), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 - dalje: ZOO), na isplatu

pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“.

61. Navedeno ne obuhvaća samo zatezne kamate na onaj iznos koji je tuženik prilikom konverzije priznao kao "preplatu", već se odnosi na zatezne kamate na sve iznose koji su u ovom postupku utvrđeni kao više plaćeni na ime ništetnih odredbi Ugovora o kreditu, jer su svi ti iznosi kao dio svih izvršenih uplata tužitelja do dana konverzije uzeti u obzir prilikom izračuna konverzije, ali ne i zatezne kamate na te iznose.

62. To tim više što se tužitelj ni jednom odredbom Aneksa ugovoru o kreditu ne odriče prava na zahtijevanje zakonskih zateznih kamata.

63. Slijedom navedenog tužitelju pripadaju zatezne kamate na više plaćene iznose na ime ništetnih odredbi, od sklapanja ugovora do konverzije, a koje zatezne kamate banka nije priznala prilikom konverzije. S obzirom da tužitelj navedene zatezne kamate nije zatražio u apsolutnom iznosu, to na iste ne teku procesne kamate.

64. Stoga je valjalo odlučiti kao u izreci pod točkom II.

65. Također je tužitelj u točki II. odbijen sa zahtjevom da mu se na pojedinačne iznose utvrđene preplate dosudi zatezna kamata i za razdoblje tekuće od dana sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu pa do isplate, jer je glavnica utvrđene preplate uzeta u obzir prilikom sklapanja Dodatka br. 1. Ugovoru o kreditu, te na taj iznos kamata ne može dalje teći.

66. Kako je sklapanjem Aneksa stvorena nova osnova za otplatu tog kredita, odnosno konverzijom kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR određen je i novi otplatni plan kojim je formirana nova glavnica na dan konverzije, ali to ne znači da je tužitelj konverzijom koja je provedena sukladno ZID ZPK/15 oštećen niti je to prema stanju spisa tužitelj uspio dokazati.

67. Stoga je zahtjev tužitelja koji se odnosi na razliku nedospjelog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015. godine u iznosu od 5.709,24 eur valjalo odbiti i odlučiti kao u izreci pod točkom IV.

68. Što se zahtjeva za naknadu troškova postupka tiče, u predmetnom slučaju radi se o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača), koji nije dao povod za parnicu. Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi mogla odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda RH br. Rev-1014/18 od 20.10.2021., Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19, odluka Ustavnog suda RH br. U-III-4029/2013 od 19.12.2017.). Stranke su uspjele u sporu djelomično - tužitelj sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice, a tuženik u odnosu na zahtjeve za isplatu glavnice. Međutim u okolnostima konkretnog slučaja, u kojem tužitelj postavlja kondikcijski zahtjev zbog toga što je tuženik u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unio nepoštene ugovorne odredbe, obzirom na visinu troškova sukladno vrijednosti predmeta spora, troškovi postupka koje je već snosio tužitelj i oni koje bi morao platiti tuženiku bili bi daleko veći od zateznih kamata koje su

mu dosuđene zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl. 1. Protokolom 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje svog vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18.7.2013., Mafalani protiv Hrvatske od 26.9.2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). Osim toga, o predmetu spora kakav je predmetni - osnovanost kondicijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa, pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

69. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 200,00 eur, za sastav podnesaka od 18.12.2023.g., 24.09.2024.g., 18.08.2025.g. i 01.04.2026.g. prema Tbr. 8. toč. 1. po 200,00 eur, te za zastupanje na ročištima 11.07.2024.g. i 13.05.2026.g. prema Tbr. 9. toč. 1. po 200,00 eur, što ukupno iznosi 1.400,00 eur, a uvećano za trošak PDV-a prema Tbr. 46. u iznosu od 350,00 eur ukupno iznosi 1.750,00 eur. Navedenom iznosu pribrojen je trošak vještačenja u iznosu od 199,08 eur te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 76,88 eur, tako da ukupno trošak tužitelja iznosi 2.025,96 eur.

70. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom V.

U Zagrebu, 18. lipnja 2026. godine

Sudac:
Vanesa Brizić Bahun

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

Broj zapisa: **9-30889-950b5**

Kontrolni broj: **0d27b-00e99-1df74**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.